

under Hensyn til det Antal Børn, den paagældende Enke har at forsørge. Tankegangen deri kan jeg ganske slutte mig til, men jeg tror dog, at Udtryksmaaden maa ændres noget, da det ikke altid er den Enke, der har de fleste Børn, som trænger til størst Hjælp. Det kan meget vel tænkes, at en svagelig Enke med et Barn trænger mere til Hjælp end en rask Enke med tre Børn. Det er vel heller ikke Indenrigsministerens Mening, at det skal fastholdes i de yderste Konsekvenser, men jeg tror dog, det bliver nødvendigt at ændre Affattelsen noget under Hensyn til dette.

Endelig er der Spørgsmaalet, hvorvidt de Midler, som indkomme i Kirkens Bøsser, Fattigtavler og Blok, skulle henlægges til Hjelpekassen eller ikke. Her er jeg ikke enig med det ærede Medlem fra Ringkøbing. Som det vil erindres, blev der for nogen Tid siden i Folketinget vedtaget en Dagsorden, hvori der krævedes, at dette Forhold skulde ordnes ved Lov, og jeg ser ikke rettere, end det er et Forsøg paa at ordne dette Forhold ved Lov, der foreligger her. Folketinget har ikke krævet, at det netop skulde være Kultusministeren, der skulde gøre det, men blot at det skulde ordnes ved Lov.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing gjorde gældende, at hvis de Midler, der kom ind i Kirkens Bøsser, blev forvaltede af Hjelpekassernes Bestyrelser, vilde de svinde ind til næsten ingenting. Folk vilde ganske simpelt ikke give noget, hvis Menigheden ikke paa en eller anden Maade fik Lov til at administrere Pengene. Det forekommer mig egentlig, at det er en ret haard Anklage overfor Kirkegængerne, at det skulde gøre deres Hjerter haarde, at de ikke selv maatte faa Lov at administrere Midlerne. Det ærede Medlem gjorde gældende, at det vilde blive Bidrag til Kommunekassen, de derved ydede, og at de af den Grund ikke vilde yde Bidrag, men jeg kan ikke se, at den Betragtning er holdbar. Sagen er nemlig, at for saa vidt det paalægges Hjelpekassen at drage Omsorg for, at der ikke findes saadanne nødlidende i Kommunen, som der her er Tale om, og for saa vidt det paalægges Kommunalbestyrelsen at yde Pengebidrag til Hjelpekassen i dette Øjemed, vil enhver Hjælp, der ydes i Kommunen til Lindring af den Nød, som Loven omhandler, paa samme Maade blive Bidrag til Kommunekassen. Hvis Menigheden ved sin Fattigpleje afhjælper en Del af den Nød, som Hjelpekassen ellers skulde afhjælpe,

vil det altsaa sige, at den letter Kommunen for en Udgift, denne ellers skulde bære, saa det forekommer mig, at enten man lader Midlerne forvalte af Hjelpekassernes Bestyrelse eller af en særlig Kirkebestyrelse, bliver Resultatet det samme. Hvad der derimod synes mig at kunne tale til Fordel for, at det bliver Hjelpekassen, der administrerer Midlerne, er den Omstændighed, at Hjælpen derved organiseres saa meget mere paa een Haand. Man taler saa meget om den planløse Barmhertighed, den planløse Hjælp, som ydes ved at give ved Dørene og paa andre Maader; derved unddrages Hjælpen nemlig al Kontrol. Naar derimod en Hjelpekasse i en Kommune faar hele denne Sag under sig, vil den være à jour med, hvad der sker, hvor meget hver enkelt Familie og hvert enkelt Medlem faar, og hvorvidt de faa noget i det hele. Men naar der ved Siden er en Institution, der forvalter f. Eks. de Midler, der komme ind i Kirken, vide de to Organisationer gensidig ikke, hvor de yde Hjælpen, thi det er vel ikke Meningen, at Kommunens Beboere skulde deles i to Dele, der hver bliver hjulpen af sin Organisation — det kan jeg ikke tænke mig. Dette synes mig altsaa at tale for, at Hjelpekassen faar ogsaa disse Midler at raade over, og jeg vægrer mig, som sagt, ved at tro, at de Folk, som gaa i Kirke, skulde være mere karrige med deres Almisser til den fattige Lazarus, som det ærede Medlem udtrykte sig, fordi det var Hjelpekasserne, som skulde bestyre dem. Den fattige Lazarus kan dog ikke være tjent med at lide paa Grund af dette Forhold.

Men lad mig til Slutning sige, at for mig er Spørgsmaalet om, hvorvidt disse Penge skulde inddrages i Hjelpekassen eller ikke, ikke et afgørende Spørgsmaal. Hovedsagen for mig er, at der kan blive vedtaget en Lov, som muliggør Hjælp saa hurtigt som muligt til de Børn og de Enker, som have svært ved at hjælpe sig selv. Heri kan jeg ganske slutte mig til de Bemærkninger, som det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) sluttede med. Jeg anbefaler Forslaget til velvillig Overvejelse og hurtigt Fremme i dette Ting.

Abrahamsen: Den humane Tanke, der ligger til Grund for dette Forslag, har min allerstørste Sympati, og jeg vil haabe, at den Forhandling, der føres her, og som skal føres i det Udvalg, der eventuelt bliver nedsat, vil bidrage til, at man kommer til en Ordning, der stiller Enkerne og de faderløse Børn bedre, end de